

Inhoud

Hoofdstuk 1	Een spel voor rijke gekken	7
Hoofdstuk 2	Te gek voor woorden	18
Hoofdstuk 3	Aankomst op Mallorca	29
Hoofdstuk 4	Het schuttersgenootschap	41
Hoofdstuk 5	Een dramatische wending	57
Hoofdstuk 6	Beschuldigingen	67
Hoofdstuk 7	Kloof van de angst	78
Hoofdstuk 8	Raak?	100
Hoofdstuk 9	Een kronkelige weg	109
Hoofdstuk 10	Nog meer raadsels	123
Hoofdstuk 11	Nieuwe ontdekkingen	131
Hoofdstuk 12	Een keiharde beschuldiging	140
Hoofdstuk 13	Het geheim van de dode dokter	152
Hoofdstuk 14	Notaris in de tang	160
Hoofdstuk 15	Een vreemde verdeling van de buit	175

Lijst van deelnemers	180
----------------------	-----

HOOFDSTUK 1

Een spel voor rijke gekken

‘**N**ou moet het toch niet gekker worden.’ Inspecteur Ruiz van de Mallorcaanse politie schuift zijn stoel achteruit. Commissaris Garcia Perez kijkt op van zijn schrijfwerk. ‘Wat moet niet gekker worden?’

Pablo Ruiz tikt op zijn scherm. ‘Ik zoek de fora wat af op zoek naar mensen met bizarre voorstellen.’ Als lid van het internet-team houdt Pablo in de gaten wat zich online afspeelt. Men wil voorkomen dat Mallorca een toevluchtsoord wordt voor mensenhandel en kinderprostitutie en de contacten daarvoor lopen altijd via internet. ‘Hier is een bericht van een vent uit Kenia. Je raadt nooit wat die voorstelt.’

‘Vertel het maar’, zegt Garcia, die geen zin heeft te raden.

‘De man is fervent jager. Maar hij heeft nog nooit op mensen gejaagd. Hij stelt een wedstrijd tussen jagers voor. Op elkaar.’

‘Wat? Met echte geweren?’

‘Nee, zover gaat hij niet. Met verfpistolen zoals bij paintball.’

‘Hij kan toch naar een paintballhal gaan, daar heeft hij alles wat hij nodig heeft.’

‘Dat vindt hij blijkbaar niet spannend genoeg. Hij zoekt een afgebakend terrein en hij wil veel geld inzetten. Het moet een spelletje voor rijkelui worden.’

‘Wat noemt hij veel geld?’

‘Dertigduizend euro per persoon. Tien deelnemers. Een afvalrace. Wie overblijft krijgt de pot. Drie ton.’

‘Drie ton?’ vraagt Garcia plotseling geïnteresseerd. ‘Mail mij dat bericht eens door.’

Pablo glimlacht. ‘Zin om mee te doen?’

‘Nee, maar het klinkt interessant.’

Pablo's vingers ratelen even over zijn toetsenbord.

Garcia Perez ziet het mailtje binnenkomen en stuurt het meteen door naar zijn privéadres.

Als zijn dienst erop zit slentert Garcia van het politiebureau naar zijn appartement in de Pere Nolasc, een smal straatje in de buurt van de beroemde kathedraal La Seu, het bekendste gebouw van Mallorca. Hij heeft een kleine woning, maar hij is niet getrouwd en voor hem alleen is het groot genoeg. Het heeft zelfs een klein balkonnetje waar hij net de zee kan zien. 's Zomers kun je in dit gedeelte van de stad over de koppen lopen, maar in de rest van het jaar is het een heerlijk plekje.

Met zijn sleutel opent Garcia de deur en klautert de steile trap op naar boven. Hij hangt zijn jas aan een haakje en start zijn computer op. Hij beantwoordt de weinige mailtjes die hij heeft gekregen en bewaart de bizarre uitnodiging voor het laatst. Voor hij de link in het mailtje opent, pakt hij een biertje. Het is warm, ook al is het nog maar april.

Zijn ogen glijden over de regels. Deze oproep is geen loze kreet. Het voorstel is bloedserieus. Hij ziet tot zijn verbazing dat er al iemand gereageerd heeft. Een Japanner, Joshi Akamoto, vraagt of hij mee kan doen. Het is een autocoureur, hij heeft veel geld verdiend en zoekt avontuur.

Garcia kijkt hoelang het geleden is dat de Keniaan de oproep geplaatst heeft. Dat is nog geen vierentwintig uur. Hij heet Herbert de Klerck. Dat klinkt meer Zuid-Afrikaans dan Keniaans. Als het in dit tempo doorgaat lukt het hem echt tien rijke gekken bij elkaar te krijgen. Hoewel, dertigduizend inleggen en met drie ton naar huis gaan?

Even spookt de gedachte door zijn hoofd die hij vanmiddag ook had. Mallorca is een eiland, een ideaal jachtterrein. Een terrein dat hij bovendien door en door kent. Dat kan van de anderen

niet gezegd worden. Omdat hij nooit getrouwd is en geen kinderen heeft gehad, kon hij vrij veel sparen. Dertigduizend kan hij wel ophoesten, en drie ton is een onbezorgde oude dag.

Maar zijn tegenstanders zullen ervaren jagers zijn. Hij leest de oproep nog eens door. De Klerck zegt professioneel jager te zijn. Hij zoekt alleen een andere intelligente prooi. Prooi, dat klinkt toch te zot voor woorden.

Geconcentreerd leest hij de voorwaarden nog eens door. Duidelijk, geen speld tussen te krijgen. Alles zal worden vastgelegd en gecontroleerd door een notaris. Resoluut sluit hij de computer af. Belachelijk, waar is hij mee bezig? Hij is commissaris, nota bene.

Garcia staat op, voelt of hij zijn sleutels in zijn zak heeft en verlaat de woning. Hij loopt naar een van zijn favoriete restaurants. Eten koken doet hij zelden. Het eten in de restaurants is goedkoop en goed.

‘Buenas tardes, señor Perez’, groet de eigenaar, die hem goed kent. Garcia Perez bestelt een van zijn lievelingsgerechten, paella negro. De ober brengt een groot glas bier, een halfuurtje later gevolgd door een dampend bord met een bijna zwarte paella. Langzaam etend staart Garcia over de baai van Palma. Een groot cruiseschip verlaat net de haven. Dichter bij de kade vaart een rondvaartboot. Het zal het laatste tochtje wel zijn deze dag. Op het dek zitten niet veel mensen. Het is nog voorseizoen, veel toeristen zijn er nog niet, en de meesten zullen wel beneden in het schip zijn bij de onder water gelegen panoramaruiten.

Weer glijden zijn gedachten naar de wedstrijd. Het spel heeft duidelijke regels. Maar regels kunnen omzeild worden. Waarom speelt hij toch steeds met die gedachte? Hij is toch bij de politie gegaan voor recht en gerechtigheid? Hij snuift. Toen hij net bij de politie werkte, merkte hij pas hoe weinig recht en gerechtigheid er eigenlijk is in de wereld. Het lijkt soms of de ene helft van de mensheid eropuit is de andere helft te bedrie-

gen, en dat die andere helft er ook gewoon om vraagt om bedrogen te worden.

Garcia kijkt naar de overkant van de baai. Daar ligt Playa de Palma. Vijf kilometer strand, hotels en winkeltjes waar de toeristen allerlei rommel wordt aangesmeerd. Miljoenen handdoeken, hoedjes, nephorloges en zonnebrillen gaan elk jaar weer vanaf dat strand de wereld over.

De mensen die aan de jacht van De Klerck mee gaan doen, zijn rijk. Ze zullen hun inleg niet missen. Ze weten van tevoren dat ze negentig procent kans hebben om hun geld kwijt te raken en toch doen ze mee. Peinzend eet Garcia zijn bord leeg.

's Nachts om drie uur ligt Garcia Perez nog steeds wakker. Met zijn handen achter zijn hoofd staart hij in het donker naar het plafond. Langzaam maar zeker beginnen de contouren van een plan zich in zijn hoofd af te tekenen. Ten slotte knipt hij het licht aan. Hij zoekt een schrijfblok op en begint aantekeningen te maken. Tien rondjes, tien deelnemers. Een notaris. Diep in gedachten begint hij namen in te vullen en pijlen te zetten. Na een uur laat hij zich onderuitzakken. Om vijf uur legt hij het schrijfblok weg. Hij knipt het licht uit en zet de wekker op acht uur. Een korte nachtrust, maar wel een winstgevende nacht. Morgen zal hij een dag vrij nemen en wat zaakjes regelen.

Om half tien komt Garcia Perez lopend bij het politiebureau aan. Een auto heeft hij niet, want parkeren is in de buurt van zijn huis onmogelijk. Als hij ergens heen moet, neemt hij een patrouillewagen van de politie. Er staat er altijd wel eentje bij het hoofdbureau. Iedereen weet dat Garcia de wagens ook voor privégebruik meeneemt. Men snapt waarom hij geen auto heeft, en waarom zou de commissaris er niet een mogen gebruiken?

Garcia haalt de sleutels van een politiewagen. Hij meldt aan zijn secretaresse dat hij een dag vrij neemt en loopt naar de binnenplaats van het bureau, waar nog vijf auto's staan. Garcia Perez kruipt achter het stuur van een van de wagens en rijdt de poort uit. Hij voegt zich in het verkeer van de hoofdstad, dat zelfs in het voorseizoen druk is. Maar iedereen rijdt voorzichtig in de buurt van een politiewagen. Garcia rijdt langs de Plaça d'Espanya. Palmen wuiven in de wind. Daar is het station waar de treinen naar Sóller en Inca vertrekken. Vooral die naar Sóller is een toeristentrekker. Hoge bruggen en dertien tunnels maken de zevenentwintig kilometer die de trein aflegt tot een onvergetelijke ervaring.

Met een scherpe bocht draait Garcia de ringweg op en rijdt in de richting van Inca, de derde stad van het eiland. De enige reden waarom toeristen hier met bussen vol naartoe gaan, zijn de leerfabrieken, waar schoenen, tassen, jassen en hoeden gemaakt worden. Een van die fabrieken is van zijn zwager Manuel Barci. Manuel heeft niet alleen een leerfabriek in Inca maar ook een fabriek in Marratxí, waar siurells worden gemaakt. De fluitjes van witte, gebakken klei uit Manuels fabriek liggen in alle toeristenwinkeltjes van het eiland. Garcia vindt de figuurtjes foeilelijk. Hij snapt niet dat mensen er geld voor overhebben, maar dat zegt hij uiteraard niet tegen zijn zwager.

Manuels huis staat naast zijn fabriek in Inca. Boven de brede oprit is een pergola met daaroverheen een kiwistruik. De kiwi's zijn nog niet rijp, de citroenen links in de tuin wel. Garcia zet de politiewagen onder de pergola, waar met gemak vier auto's kunnen staan. Vroeger stonden die er ook, toen de zaken nog echt goed gingen.

Als Garcia uitstapt, komt zijn zus Maria al van het terras af. Hartelijk omhelst ze haar broer. 'Kom op het terras en drink

wat, lieve broer. Fijn dat je ons weer eens opzoekt. Laten je drukke werkzaamheden dat een keer toe?’

Proeft hij daar iets van een spottende ondertoon? Hij loopt inderdaad de deur niet plat bij zijn familie. Garcia ziet zichzelf als een eenzame wolf. Hij wil geen al te vaste relaties, want dat schept verplichtingen. Eigenlijk wil hij meteen vragen of Manuel thuis is, maar hij besluit eerst wat tijd aan zijn zus te besteden. Hij laat zich op het overdekte terras op een luie stoel zakken. Maria perst een paar sinaasappels uit en doet er ijsklontjes bij.

Garcia nipt van zijn sap. ‘Hoe gaan de zaken hier?’

Maria haalt de schouders op. ‘Met Manuel en de kinderen gaat het prima. Dat kun je van de zaken niet echt zeggen.’

Stom. Hij had natuurlijk eerst naar het gezin moeten vragen. ‘Doen de kinderen het goed op school?’

Maria snuift. ‘Kunnen kinderen het op Mallorca goed doen op school? Manuel junior hebben we nu in Barcelona op school. Hij komt alleen in de vakanties thuis.’

‘O, dat wist ik niet.’

‘Als je op zijn verjaardag gekomen was, had je het geweten.’

Manuel voelt de steek. Wanneer was Manuel ook alweer jarig? O ja. ‘Op zijn verjaardag was de koninklijke familie op het eiland. Hun verblijf moest permanent bewaakt worden. Een commissaris moet er dan gewoon zijn. En Gabriella?’

‘Die zit nog steeds op de kloosterschool van San Francesco. Maar dat schooluniform zal ze niet lang meer dragen. Als we het kunnen betalen, gaat ze ook naar Barcelona.’

‘Als jullie het kunnen betalen? Vroeger konden jullie alles betalen.’

‘Vroeger gaven de toeristen hier veel geld uit.’

Garcia nipt van zijn sap. Het is waar. Driekwart van de bevolking van het eiland leeft van het toerisme, maar de spoeling wordt dunner. Door de crisis in Europa komen er steeds minder

toeristen, en de toeristen die nog wel komen, geven beduidend minder uit. Even was er de hoop dat de nieuwe rijken uit Rusland de redding zouden zijn, maar die laten het eiland op een of andere manier links liggen. Egypte wordt door Russen overspoeld, Mallorca niet. Als politieman vindt hij het niet erg. Veel Russen zijn 's ochtends al dronken en zorgen voor overlast. Van hem mogen ze wegblijven, maar dat zegt hij niet.

‘Hé, Garcia, dat is lang geleden.’ Manuel stapt het terras op. ‘Ben je al lang hier?’

Garcia schudt het hoofd. ‘Een paar minuten. Hoe is het met je?’ ‘Goed, ik ben gezond en Maria houdt van me.’ Hij geeft zijn vrouw een warme zoen.

Garcia kijkt een andere kant op. Maria en Manuel zijn echt gek met elkaar. Soms lijkt de geborgenheid van een huwelijk hem ook wel wat. Maar hij weet van zichzelf dat het gauw zal gaan voelen als een keurslijf. Hij kan er beter niet aan beginnen. Hij is al ver boven de vijftig, goed gezond, niet onknop, maar te oud voor die onzin. ‘Ik hoor van Maria dat het niet zo best gaat met de zaken.’

Manuel haalt zijn schouders op. ‘De meeste inwoners op het eiland hebben het veel slechter dan wij.’

Garcia wijst naar de leerfabriek waar minstens tien bussen bij staan. ‘Zo te zien heb je een paar honderd klanten binnen.’

Manuel knikt. ‘Gelukkig heeft Freddy Tours mijn fabriek nog steeds in de meeste dagtochten opgenomen. Maar er wordt lang niet zo veel verkocht als vroeger. Hollanders pik je er meteen uit. Die lopen nauwelijks bij de bus vandaan, zijn vast van plan om niks te kopen. Ze hebben het over een markt in Nederland waar ze hun tassen en schoenen goedkoper kunnen halen. Duitsers kochten zich vroeger helemaal suf. Nu niet meer. De vrouwen kopen nog wel eens wat nepparels, maar dat doen ze dan weer liever in Manacor.’

‘En je zaak in Marratxí?’

Manuel schudt het hoofd. ‘Toeristen zijn veranderd. Vroeger namen ze souvenirs mee naar huis. Blijkbaar hebben ze nu hun huizen vol prullaria. Kinderen vonden vroeger de siurells nog wel leuk, maar nu lopen ze de hele dag met hun mobiel te spelen. Volgens mij merken ze nauwelijks dat ze op vakantie zijn.’ Manuel haalt zijn schouders op. ‘Maar niet getreurd. Er komen wel weer andere tijden. In Spanje zit gemiddeld al dertig procent van de beroepsbevolking werkloos thuis. Daarmee vergeleken hebben we het hier nog goed. Volgens mij hebben we het hier verkeerd aangepakt. Om toch toeristen te blijven lokken, hebben we met elkaar de prijzen naar beneden gedaan. Vroeger betaalde je een tientje om een fiets te huren, nu nog maar vijf euro. Een auto huren kost vijftientig euro, een hotelkamer ook. Daar valt niks meer aan te verdienen. Alleen de eettenten verdienen nog wat, maar die concurreren elkaar ook de boulevard af. Nee, het is hier geen Saint Tropez.’

‘Was je thuis aan het werk?’ gooit Garcia het over een andere boeg.

‘Ja, ik heb mijn persoonlijke secretaresse moeten ontslaan. Ik doe het papierwerk nu zelf.’

‘Heb je even tijd voor me?’

‘Ja natuurlijk, is er iets?’

‘Zullen we even naar je kantoor lopen?’

Maria kijkt verbaasd op, maar ze zegt niks.

‘Kom maar even mee.’ Manuel neemt zijn zwager mee door een gang met een marmeren vloer. Rechts is de wand met natuursteen bekleed. Links is een muur van matglazen glasblokken. Ze laten veel licht door, maar bieden toch beschutting tegen de wind, die hier vaak en hard van de bergen af waait. Manuels kantoor is groter dan Garcia’s appartement. Het huis staat op een heuveltje. Een van de wanden van Manuels kantoor is van glas en biedt een spectaculair uitzicht op de

Sierra de Tramontana, het gebergte in het noorden van het eiland. De hoogste top, de Puig Major, steekt met zijn 1445 meter overal bovenuit.

Manuel wijst hem een stoel. 'Ga zitten en brand los.'

Garcia zet het halflege glas sinaasappelsap dat hij meegenomen heeft op het bureau en laat zich in de stoel zakken. 'Heb je zin om samen een smak geld te verdienen?'

Manuel Barci kijkt hem aan. 'Een smak?'

'Minstens een halve ton winst.'

'Als jij geen politieman was, zou ik denken dat het oneerlijk geld is.'

'Het is niet oneerlijk, maar ook niet helemaal eerlijk. En er zit een risico aan. Maar het risico voor mij is groter dan voor jou.'

Manuel schudt zijn hoofd. 'Ik snap er niks van.'

Garcia Perez wijst op de computer die op het monumentale bureau staat. 'Kan ik die even gebruiken?'

Hij gaat naar de contactgroep van Herbert de Klerck. Tot zijn verbazing zijn er alweer twee belangstellenden. Een Nederlandse architect en de directeur van een Australische vliegmaatschappij.

Garcia legt aan Manuel uit wat het bizarre spel inhoudt.

'En daar wil jij aan meedoen? Ben je gek geworden?'

'Nee, sterker nog, jij gaat ook meedoen. Voor je me in de rede valt, wil ik eerst dat je luistert. Ik heb een plan.'

Manuel leunt achterover in zijn stoel. Het daaropvolgende halfuur luistert hij met zichtbaar stijgende verbazing naar het plan van zijn zwager. Niet een keer valt hij hem in de rede. Als Garcia alle facetten van zijn plan uitgelegd heeft, wordt het akelig stil in het kantoor.

'Wat vind je ervan?' vraagt Garcia na een paar minuten.

Het duurt nog meer dan een minuut voor Manuel antwoordt.

'Ik kan het geld goed gebruiken. Tien jaar geleden zou ik er niet over gepiekerd hebben. Nu wil ik graag mijn dochter laten

studeren.' Hij kijkt zijn zwager aan. 'Weet je dat je een verknip-te geest hebt, dat je zoiets kunt verzinnen?'

Garcia glimlacht. 'Doe je nou mee of niet?'

Manuel kijkt zijn zwager aan. 'Ik doe niets zonder Maria. Ik bespreek het met haar.'

'Is goed, maar wacht niet te lang. Als er tien deelnemers zijn, wordt de inschrijving gesloten.'

'Ook als Maria het goedvindt, wil ik eerst zeker weten dat je je plan rond krijgt. Dat staat nog lang niet vast.'

'Vanavond weet ik of het door kan gaan.'

Manuel knikt. 'Vanavond weet ik ook meer.' Met zijn lange vin-gers strijkt Manuel door zijn haar. 'Dus als ik je goed begrepen heb, moet ik sterven.'

Garcia kijkt hem aan. 'Ja, dat heb je goed begrepen.'

Die avond start Garcia Perez zijn computer op. Hij zoekt het bericht op van Herbert de Klerck, en ziet dat die alweer een deelnemer heeft. Een topkok van een restaurant in Parijs dat drie Michelinsterren heeft. Als hij goed kijkt, ziet hij tot zijn verbazing dat het een vrouw is. Een vrouw in zo'n wedstrijd?

Nu ja, eerst maar eens een bericht sturen. Garcia's vingers rate-len over het toetsenbord.

Mister De Klerck, mijn naam is Garcia Perez. Ik ben hoofdcommissaris van de politie op Mallorca. Het idee van uw wedstrijd spreekt mij aan. Ik nodig u uit om uw strijd bij ons op Mallorca uit te vechten. Mallorca is een eiland. De bergen in het noorden zijn een ideaal jachtterrein. Daar zult u geen last hebben van toeristen. Ook de politie zal u geen strobreed in de weg leggen, omdat ik aan de wedstrijd deel zal nemen. Bij deze geef ik mij op, evenals mijn zwager Manuel Barci, die hier op het eiland woont. We kunnen beiden de 30.000

euro in contanten inleggen. Ik heb vrijblijvend contact gelegd met een betrouwbare notaris die als spelleider op wil treden.

Uw beslissing afwachtend verblijf ik,

Garcia Perez
Palma de Mallorca

De vader van Kirsten en Steven Simons is fotograaf. Voor zijn werk komt hij in allerlei landen. Als het even kan, gaan Kirsten en Steven mee. En als het even kan ... komen ze in actie als criminelen hun pad kruisen.

Hou je van boeken over misdaad en mysterie, die spannend zijn tot de laatste bladzijde? Lees dan de hele serie *Simons' spectrum*!

